

[Handelsministeren.]

aktioner som de her nævnte overhovedet ikke finde Sted.

§ 10 indeholder nærmest kun de samme Bestemmelser, som findes i den gældende Lovs § 10; derfor skal jeg ikke nærmere omtale denne Paragraf. De mindre væsentlige Ændringer lader jeg i det hele taget ude af Betragtning her ved Forelæggelsen, idet det ikke kan skønnes at være nødvendigt at gaa dybt ind paa Detailler angaaende disse.

§ 11 indeholder skærpene Bestemmelser om Kassebeholdningens Størrelse. Hensigten dermed er naturligvis at skabe en større Likviditet for Banken, end der sikres Banken ved Bestemmelserne i Loven af 1919.

Lovforslagets §§ 12—13 er ubetinget Hovedparagrafferne, dels med Hensyn til den Sikkerhed, der kræves i Forhold til Engagementerne, dels med Hensyn til Afleggelsen af Regnskabet. I § 12, første Stykke, bestemmes det, at en Bank ikke overfor en enkelt Kunde kan engagere sig med mere end 35 pCt., i Undtagelsestilfælde 50 pCt., af Bankens Egenkapital. Undtagelsesbestemmelsen findes dels i Paragraffens første Stykke, dels i det efterfølgende Stykke under Punkterne 1—5. Jeg skal ikke gennemgaa disse Undtagelsesbestemmelser. Hovedbestemmelsen, det centrale, er, at man begrænser en Banks Adgang til at engagere sig med en enkelt Kunde til at være i Almindelighed 35 pCt. af den Egenkapital, Banken er i Besiddelse af, og i Undtagelsestilfælde 50 pCt. Jeg maa dog nævne, at i Henhold til § 12, 3die Stykke, kan Bankinspektøren i særlige Undtagelsestilfælde give Dispensationer fra Hovedregelen. Det nævnes udtrykkeligt, at hvor der er Tale om uomtvistelige Sikkerheder, f. Eks. ved Engagementer med Andelsforetagender, Mejerier, Svineslagterier o. s. v. — jeg kunde tilføje Kommuner, hvor Sikkerheden er uomtvistelig — kan der gives Dispensation fra Hovedregelen, men denne Dispensation skal gives af Bankinspektøren. Endvidere indeholder § 12 skærpene Bestemmelser med Hensyn til en Banks Adgang til at belaae baade fremmede Aktier og egne Aktier samt til at engagere sine Midler i fast Ejendom, men jeg behøver vist ikke at gaa i Detailler; denne Paragraf, som er Hovedparagraffen, vil sikkert være studeret meget nøje, i hvert Fald af alle dem, der skal beskæftige sig nærmere med Lovforslaget, specielt Ordførerne og de Medlemmer, der i Udvalget vil komme til at beskæftige sig med Lovforslaget.

§ 13 er Regnskabsparagraffen. Den

indeholder skærpene Bestemmelser om Henlæggelse til Konsolidering af Bankerne. Endvidere indeholder Paragraffen Bestemmelser angaaende Regnskabsafleggelsen.

§ 14 fastsætter nye Regler for Revision. Jeg henleder Opmærksomheden paa, at det i denne Paragraf bestemmes, at mindst een af Revisorpladserne skal besættes med en statsautoriseret Revisor. I Paragraffens første Stykke er der dog indføjet en Bestemmelse om, at indenfor et Tidsrum af 5 Aar fra Lovens Ikrafttræden kan de nu fungerende Revisorer og disses Suppleanter genvælges. Jeg tillægger de nye Bestemmelser om Revisionen og om, at der til en af Posterne skal vælges en statsautoriseret Revisor, den allerstørste Betydning. Jeg tør nok sige, at Bankerne i mange Tilfælde har overmaade dygtige Revisorer, og at der alene af den Grund ikke vilde være nogen særlig Nødvendighed for at foreslaa nye Bestemmelser, men paa den anden Side findes der utvivlsomt Banker, hvis Revisorer mere har deres Revisorposter, for at de kan tjene en Skilling, end for virkelig at kunne give Udtryk for, hvordan Bankens sande økonomiske Tilstand er. I Paragraffens sidste Stykke bestemmes det, at hvis en Revisor findes uegnet til sin Gerning, kan Ministeren afskedige den paagældende og udpege en statsautoriseret Revisor til at træde i vedkommende Revisors Sted; den saaledes af Ministeren udpegede statsautoriserede Revisor kan dog kun fungere indtil næste Generalforsamling.

Med Hensyn til de følgende Paragraffer tror jeg at kunne indskrænke mig til at henlede Opmærksomheden paa de nye Likvidationsbestemmelser, der er foreslaaet i § 16, og som er af Vigtighed for det Tilfælde, at en Bank skal likvidere.

Endelig skal jeg gøre et Par Bemærkninger om Lovforslagets § 22, som Nationalbankens Direktører ikke har kunnet tiltræde, men som, saa vidt jeg erindrer, i øvrigt blev tiltraadt af Udvalgets Medlemmer — i hvert Fald gjorde de øvrige Bankdirektører ikke nogen Indvending mod denne Paragraf. Fra Nationalbankens Side blev der protesteret mod Paragraffen ud fra den Betragtning, at Nationalbanken gennem sin Oktroj havde en Særstilling, og at man som Følge deraf ikke kunde vedtage § 22. § 22 indeholder imidlertid uomtvisteligt ikke nogen som helst Bestemmelse, der tager Sigte paa at ændre ved Oktrojen. Oktrojen er jo en Overenskomst mellem Staten og Aktieselskabet Nationalbanken, og det er klart, at vi ikke ved en ensidig